

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De simplice monacho, qui carnes in castro comedendo pecora monasterij
sui reduxit, cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

est perfectus, ita hæc virtus, secundum iam dictam sententiam Saluatoris, totum hominem luminosum facit atque perfectum. Iacob simplex a patre benedicitur: filius eius Ioseph toti Ægypto a Pharaone præficatur: Iob simplex a Domino commendatur. Virtus simplicitatis a Christo discipulis prædicatur: Estote, inquit, prudentes sicut serpentes, & simplices sicut columbæ. Simplicitati coniungit prudentiam, propter vecordiam. Itē dicit: Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, id est humiles & simplices, non intrabitis in regnum cælorum. Simplicitas grata est ad Deum, grata angelis, hominibus delectabilis. Vnde cæteris virtutibus omissis, quantæ sit efficaciæ sancta simplicitas, paucis explicabo exemplis.

CAPVT II.

Dominus Wido Abbas Cisterciensis, postea Cardinalis, cum missus fuisset Coloniam ad electionem confirmandam, quæ facta fuerat contra Philippum in Ottonem, retulit ibidem quandam sanctæ simplicitatis historiam satis iocundam, satisque mirabilem. Dicebat domum quandam ordinis nostri in terra cuiusdam nobilis viri atque potentis fuisse sitā, quā idem tyranns, eo quod Deū non timeret, neque hominē reuereretur, multis modis saepe molestauit: de anona, vino, & pecoribus, quotiēs & quantū voluit, tulit, quantū voluit fratribus dimisit. Cumque hoc ex cōsuetudine & quasi pro lege habēs acitaret, & conuentus querimonijs multis inutiliter tædiati gemētes taceret, die quadā maximam partē rapuit armenti, præcipiens illam ad castrum suum minari. Quo cognito, Abbas & fratres satis turbabatur, in quorū cōsilio quid facto opus esset satis tractabatur. Visum est eis aliquem ire debere ad castrum, per quem saltem res ei innotesceret, maximè Abbatem, qui respondit: Ego non ibo, quia monendo illū nihil proficimus, sed aērē tantū modò verberamus. Simili modo excusante se Priore & Cellerario, subiūxit Abbas: Est ne hic aliquis, qui adhuc semel ire velit? Tacētibz cunctis, vnus diuinitus inspiratus, ironicè

X s

respon-

respondit: Monachus ille vadat, hominem senem ac simplicissimum nominans. Vocatus est monachus, si ire vellet ad castrum inquitur, obedit, mittitur: qui cum ab Abbate recederet, ex multa cordis sui simplicitate verbum hoc protulit: Pater, inquit, si aliquaport o mihi fuerit restituta, recipiam an non? Respondit: Quicquid re habere poteris, accipias in nomine Domini, melius est aliquid, quam nihil. Abiit ille, venit ad castrum, nuntium Abbatis & fratrum cum oratione deferens tyranno. Et quia simpliciras iusti, secundum Iob, lampas est contempta in oculis malorum, tyrannus sermones eius paruipendens & irridens, ait: Domine expectate donec pransus fueritis, tunc enim respondebitur vobis. Hora prandij ad mensam communem positus est, & cibaria communia, carnes scilicet in bona quantitate ei, sicut cæteris, sunt appositæ. Vir sanctus, verbi Abbatis sui reminiscens, & carnes, quæ lautè ministrabantur, de pecoribus monasterij sui esse non dubitans, quantum ex carnibus sumere potuit, cum cæteris, ne inobediens esset, manducauit. Dominus castri ex opposito cum vxore residens, & quia monachus manducaret carnes, satis cõsiderans, finito prandio hominem vocauit seorsum, & ait: Dicite mihi bone domine, solet conuentus vester manducare carnes? Respondente illo. Nequaquã. Adjecit: Quid eũ exeunt? Nec intus, inquit, nec extra carnes comedut. Tunc tyrannus: Et quare vos comedistis hodie illas? Respondit monachus: Cũ Abbas meus huc me mitteret præcepit mihi, vt quicquid ex pecoribus re habere possem, accipere nõ reculare, & quia mihi constabat carnes appositæ fuisse monasterij mei, ite quia timui nil amplius mihi fore restituendu, nisi quantum dentibus capere posse, comedi propter obedientiã, ne omnino vacuus redire. Et quia Deus simplicem non projicit, nec porrigit manum impiis, scilicet cõtra illum, audito eius verbo, & in simplicitate eius motus, imò à spiritu Sancto, qui per os senis loquebatur, admonitus, respondit vir nobilis: Expectate me hic, ego consiliũ habebõ cũ venisset, & senis ei verba per ordinẽ recitaf-

Iob 12.

citasset, adiecit: Timeo celerem Dei super me vindictam, si vir iste tam simplex, & tam rectus, aliqua nunc a me passus fuerit repullam: Similiter & illa respondit, quia eodem spiritu accensa fuit. Reuerius ad ienē ait: Bone pater, propter sanctam simplicitatem vestra, quæ me ad misericordiam reflexit, monasterio vestro quicquid adhuc de pecoribus est restituam, de illatis a me iniuriis in quantum potero satisfaciam, & nunquam ab hac die illud turbabo. Ad quod verbum senex gratias illi referens, cum rapina ad monasterium latus rediit, & Abbate & fratribus stupentibus, verba potentis retulit. Pacem ab illo tempore habetes, quanta esset virtus simplicitatis exemplo didicerunt. Ecce hic exemplum, quod opus aliquando per se * malum, propter oculum simplicem efficiatur lucidum & bonum. Reuera monachus idem comedendo carnes, & hoc in castro, peccasset, si simplicitas illum non excusasset. Quod autem non solum non peccauerit, imò etiā meruerit, rei exitus ostendit. APOC. Peccantne illi, qui monachis exeuntibus carnes, faginam, vel ius carniū apponunt, & illos artificio, vt comedant, decipiunt? CÆSAR. Non videntur peccare, si eos impellit necessitas hospitalitatis, vel, quod dignius est, feruor charitatis. Edere excusat a peccato ignorantia vel simplicitas, ministrante, vt dixi, charitas. Ecce exemplū.

CAPVT III.

Bonæ memoriæ Christianus Decanus Bonnenis, vir bonæ vitæ, & valde literatus, qui apud nos nouitiū defunctus est, cū in virtute hospitalitatis plurimum ferueret, die quadam Hermanum Abbatem de Hemmenrode, quondā Decanum sanctorum Apostolorum in Colonia, virum æquè literatum ac discretum, ad mensam suam inuitauit. Et cū non esset ibi pulmentum sine carnibus, secretè præcepit ministro, vt lardum extraheret, sicque pisa Abbati apponeret. Comedente illo simpliciter apposita, monachus eius, qui tã simplex non fuit, particulā lardi in scutella sua reperiens, Abbati mox ostendit, qua visa, statim scutellam Abbas amouit propter con-

* per se
malum,
vocat
prohibi-
tum.

Religio-
sis cibos,
ipsis ve-
nitios, ap-
ponentes
sine peccato

con-